# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN της 2ας Μαΐου 1985 *

*Κύριε πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

Με προσφυγή που ασκήθηκε στις 12 Ιουνίου 1984, ο De Santis, ο οποίος διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος στο Ελεγκτικό Συνέδριο με βαθμό Β3, κλιμάκιο 3, ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι δικαιούται να καταταγεί στο βαθμό Β2 και, επικουρικώς, ότι δικαιούται να του αναγνωριστεί επιπλέον αρχαιότητα τεσσάρων ετών στο βαθμό που κατέχει τώρα. Ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση της 15ης Μαρτίου 1984, με την οποία απορρίφθηκε η ένσταση που υπέβαλε στις 20 Δεκεμβρίου 1983.

Ο De Santis είχε μια πολυκύμαντη σταδιοδρομία στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Αρχίζοντας ως έκτακτος υπάλληλος, τον Ιούνιο του 1978, με βαθμό Α4, κλιμάκιο 2, κατέλαβε κατόπιν, τον Ιούνιο το 1980, το βαθμό Α4, κλιμάκιο 3, για να υποβιβαστεί στη συνέχεια, τον Ιανουάριο του 1981, στο βαθμό Α6, κλιμάκιο 3. Όταν ο De Santis πληροφορήθηκε, το Φεβρουάριο του 1982, ότι η σύμβασή του ως έκτακτου υπαλλήλου δεν επρόκειτο να ανανεωθεί αλλά θα έληγε στα τέλη του 1982, έλαβε μέρος, όπως του υποδείχτηκε, σε μερικούς διαγωνισμούς για διορισμούς σε θέσεις των βαθμών Α3, Α5/4 και Α7/Α6, αλλά, μολονότι πέτυχε σ' ένα διαγωνισμό, δεν προσελήφθη. Τελικά πέτυχε στον εσωτερικό διαγωνισμό CC/B/6/82.

Με έγγραφο της 21ης Δεκεμβρίου 1982 του προσφέρθηκε από 1ης Ιανουαρίου 1983, με την επιφύλαξη προηγούμενης ιατρικής εξετάσεως, θέση στο τμήμα προσωπικού του Ελεγκτικού Συνεδρίου με βαθμό Β3, κλιμάκιο 3, ενώ του γνωστοποιήθηκε ότι οι πρώτοι εννέα μήνες της υπηρεσίας του θα θεωρούνταν ως περίοδος δοκιμασίας και ότι, εφόσον η απόδοσή του κατά την εν λόγω περίοδο κρινόταν ικανοποιητική, θα μονιμοποιούνταν. Ο De Santis, με υπηρεσιακό σημείωμα της 22ας Δεκεμβρίου 1982, γνωστοποίησε στον πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου ότι ήταν διατεθειμένος να δεχτεί τη σχετική πρόταση. Τυπικά ο διορισμός του σ' αυτή τη θέση έγινε στις 21 Δεκεμβρίου 1982.

Η έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας ανέφερε ότι ο De Santis είχε εκπληρώσει επιτυχώς τα καθήκοντά του. Έλαβε το βαθμό « καλώς » για όλες τις κατηγορίες καθηκόντων εκτός από μία, την ταχύτητα εκτελέσεως εργασίας του, η οποία κρίθηκε ως ανεπαρκής. Με απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 1983, η οποία του κοινοποιήθηκε με έγγραφο της ίδιας ημερομηνίας, ο De Santis μονιμοποιήθηκε σ' αυτή τη θέση.

Το Ελεγκτικό Συνέδριο, με το υπόμνημά του αντικρούσεως, ζήτησε από το Δικαστήριο να κηρύξει την προσφυγή του De Santis παραδεκτή μεν, αλλά αβάσιμη. Το ίδιο αίτημα περιέλαβε και στην ανταπάντησή του της 21ης Σεπτεμβρίου 1984.

Εντούτοις, με έγγραφο της 21ης Νοεμβρίου 1984, ο γραμματέας του Δικαστηρίου γνωστοποίησε στους διαδίκους ότι το Δικαστήριο είχε αποφασίσει αυτεπαγγέλτως να εξετάσει το ζήτημα του εμπροθέσμου της παρούσας προ-

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

σφυγής. Το καθού δήλωσε ότι αρκείτο στην αντίκρουση επί της ουσίας της προσφυγής, παρόλο που στην πραγματικότητα η ένσταση του προσφεύγοντος στρεφόταν κατά της αρχικής του κατάταξης σε βαθμό και ήταν, ως εκ τούτου, εκπρόθεσμη. Παρ' όλ' αυτά, το Ελεγκτικό Συνέδριο άφησε στην κρίση του Δικαστηρίου το ζήτημα αν η υπό εκδίκαση προσφυγή είχε ασκηθεί εκπρόθεσμα.

Επομένως, ενόψει του ερωτήματος που έθεσε το Δικαστήριο, το πρώτο ζήτημα είναι αν η υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτή. Αν η μόνη απόφαση που ο De Santis μπορεί να προσβάλλει είναι η απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1982, με την οποία κατετάγη στο βαθμό Β3 κλιμάκιο 3, τότε, σύμφωνα με το άρθρο 90 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, η υποβολή της ένστασής του, στις 20 Δεκεμβρίου 1983, ήταν σαφώς εκπρόθεσμη. Αν, όμως, ο De Santis μπορεί να θέσει ζήτημα, όπως τώρα το επιδιώκει, ως προς το βαθμό και το κλιμάκιό του, αναφερόμενος στην απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 1983, τότε είναι, εξίσου σαφώς, εμπρόθεσμος.

Το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων ορίζει ότι ένας υπάλληλος μπορεί να υποβάλει ένσταση στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή « κατά οποιασδήποτε πράξεως η οποία θίγει τα συμφέροντά του » εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κοινοποιήσεως της απόφασης στον ενδιαφερόμενο και, σε καμιά περίπτωση, όχι αργότερα από της ημερομηνίας κατά την οποία περιήλθε σ'αυτόν το έγγραφο της εν λόγω κοινοποιήσεως.

Το κεφάλαιο I ( « Πρόσληψη » ) του τίτλου III ( « Σταδιοδρομία του υπαλλήλου » ) προβλέπει ότι οι υπάλληλοι, πλην των υπαγόμενων στην κατηγορία Α και το μεταφραστικό κλάδο, « διορίζονται » στον εισαγωγικό βαθμό που αντιστοιχεί στη θέση στην οποία έχουν προσληφθεί, εκτός αν μπορεί να γίνει παρέκκλιση, στο πλαίσιο των ορίων που θεσπίζει το άρθρο 31, παράγραφος 2. Ο προσλαμβανόμενος υπάλληλος « κατατάσσεται » στο πρώτο κλιμάκιο του βαθμού του, εκτός αν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, αφού « λάβει υπόψη την κατάρτιση και την ειδική επαγγελματική πείρα » του ενδιαφερομένου, του αναγνωρίσει αρχαιότητα στο βαθμό αυτό, η οποία, όμως, εκτός ορισμένων βαθμών της κατηγορίας Α και LA δεν μπορεί να υπερβαίνει τους 48 μήνες ( άρθρο 32 ). Ο μόνιμος υπάλληλος, πλην των υπαλλήλων των βαθμών Α1 και Α2 υποχρεούται, για να μπορέσει να « μονιμοποιηθεί », να διανύσει περίοδο δοκιμασίας διαρκείας, ανάλογα με το βαθμό, εννέα ή έξι μηνών. Το αργότερο ένα μήνα πριν από τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας, καταρτίζεται έκθεση περί της ικανότητας του ενδιαφερομένου. Ο υπάλληλος μπορεί να διατυπώσει εγγράφως τις παρατηρήσεις του επί της εκθέσεως αυτής. Ο δόκιμος υπάλληλος που δεν απέδειξε ότι έχει επαγγελματικές ικανότητες « επαρκείς για τη μονιμοποίησή του απολύεται ». Είναι δυνατό, μάλιστα, να απολυθεί κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας « σε περίπτωση καταφανούς αδυναμίας προσαρμογής » ( άρθρο 34 ).

Απ' όσα μπορώ να γνωρίζω, ουδέποτε το Δικαστήριο έκρινε πράγματι αν ένας υπάλληλος έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την κατάταξή του κατά τη μονιμοποίησή του ή αν η δυνατότητα αυτή παρέχεται μόνο κατά τον αρχικό του διορισμό ως δόκιμου υπαλλήλου. Νομίζω ότι το σκεπτικό της απόφασης 190/82, Blomefield κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3981 και ειδικότερα σ. 3991, και στην υπόθεση 227/83, Μούση κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3133, σκέψη 11, δεν έχουν σχέση μ' αυτό το ειδικό πρόβλημα. Και οι δύο υποθέσεις αφορούσαν ενστάσεις που υποβλήθηκαν μερικά χρόνια μετά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας. Εν πάση περιπτώσει, η απόφαση περί παραδεκτού της προσφυγής στην υπόθεση Blomefield στηρίχτηκε σε άλλους λόγους και συγκεκριμένα στην επέλευση νέου γεγονότος, ενώ καμιά περίοδο δοκιμασίας δεν ελήφθη υπόψη στην απόφαση που εκδόθηκε στην υπόθεση Μούση, η οποία αφορούσε την προαγωγή υπαλλήλου που είχε προ πολλού μονιμοποιηθεί. Στην υπόθεση 83/63, Krawczynski κατά Επιτροπής, [ 1965 ]ECR, σ. 623, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο προσφεύγων δικαιούνταν να προσβάλει την κατάταξη, η οποία έγινε με την πράξη μονιμοποιήσεώς του, αλλά, δεδομένου ότι και στην περίπτωση εκείνη δεν ετίθετο θέμα περιόδου δοκιμασίας, ούτε η υπόθεση αυτή έχει σχέση με τα περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως.

Αντίθετη, προφανώς, απόφαση είναι αυτή που εκδόθηκε στην υπόθεση 173/80, Blasig κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 1649 και ειδικότερα σ. 1658, με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι: « η πράξη που βλάπτει τον προσφεύγοντα, και κατά της οποίας άσκησε προσφυγή, είναι η κατάταξη στο βαθμό Β3 δυνάμει της αποφάσεως της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής, της 18ης Οκτωβρίου 1974 » (δηλαδή η απόφαση διορισμού του ως δόκιμου υπαλλήλου). Στην υπόθεση, όμως, εκείνη, ο προσφεύγων είχε υποβάλει ένσταση κατά της κατατάξεώς του εντός τριών μηνών από την έκδοση της απόφασης διορισμού του ως δόκιμου υπαλλήλου. Επομένως, ουδέποτε τέθηκε ζήτημα αν ο υπάλληλος μπορούσε να προσβάλει την κατάταξή του σε βαθμό εκ των υστέρων, με την ευκαιρία της απόφασης περί μονιμοποιήσεώς του. Τελικά, η προσφυγή του κρίθηκε εκπρόθεσμη, διότι στηρίχτηκε σε άλλη ένσταση που υποβλήθηκε πέντε χρόνια αργότερα. Έτσι, στο χωρίο που προανέφερα, το Δικαστήριο έκρινε εν συνεχεία ότι: « Αφού η Επιτροπή απέρριψε την εμπροθέσμως κατά της αποφάσεως αυτής υποβληθείσα ένσταση, δεν ήτο υποχρεωμένο να δεχτεί νέα ένσταση κατά της ιδίας αποφάσεως, εκτός αν ανέκυψε νέο ουσιώδες γεγονός ». Νομίζω ότι καμιά από τις παραπάνω υποθέσεις δεν δίδει λύση στο παρόν πρόβλημα.

Απ' ό,τι φαίνεται εκ πρώτης όψεως από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, τα θέματα « διορισμού » ή « προσλήψεως » καθώς και η υποχρέωση προς καθορισμό του βαθμού και του κλιμακίου ανακύπτουν μόνο στην αρχή της σταδιοδρομίας ενός υπαλλήλου ως δόκιμου. Η μόνη βεβαιωτική απόφαση που απαιτείται κατά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας είναι η περί απολύσεως υπαλλήλου του οποίου η απόδοση κρίθηκε μη ικανοποιητική. Δεν υφίσταται ρητή υποχρέωση ότι πρέπει να εκδοθεί θετική απόφαση για το διορισμό του: ο διορισμός φαίνεται να ακολουθεί αυτομάτως εφόσον δεν απολυθεί ο υπάλληλος. Εντούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, καθώς, όπως νομίζω συμβαίνει και στην πράξη, εκδόθηκε βεβαιωτική απόφαση για τη μονιμοποίηση του προσφεύγοντος.

Ο De Santis, με την αρχική απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1982, διορίστηκε ως δόκιμος βοηθός διοικήσεως στο βαθμό Β3, κλιμάκιο 3, με αρχαιότητα στο κλιμάκιο από 1ης Ιανουαρίου 1983, οπότε έγινε ο διορισμός του. Η απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 1983, η οποία ισχύει από 1ης Οκτωβρίου 1983, σημαίνει απλώς ότι ο De Santis, « δόκιμος υπάλληλος με βαθμό Β3... μονιμοποιείται στη θέση που κατέχει ».

Αν ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης ερμηνευτεί κατά γράμμα, απόφαση σχετική με το βαθμό και το κλιμάκιο λαμβάνεται μόνο κατά το διορισμό του υπαλλήλου ως δόκιμου, οπότε κάθε αμφισβήτηση ως προς το βαθμό και το κλιμάκιο πρέπει να προβληθεί εντός τριών μηνών από τον αρχικό διορισμό.

Κατά τη δική μου άποψη, δεν νομίζω ότι το Δικαστήριο είναι υποχρεωμένο να ακολουθήσει αυτή την κατά γράμμα ερμηνεία, εφόσον υφίσταται μια άλλη δυνατότητα. Αν, για να διοριστεί ένας υπάλληλος, λαμβάνεται, πράγματι, απόφαση, είναι δυνατό να λεχθεί ότι η απόφαση αυτή ενσωματώνει ρητώς (όπως στην προκειμένη περίπτωση) ή σιωπηρώς μια απόφαση ως προς το βαθμό του υπαλλήλου κατά το χρόνο της μονιμοποιήσεως· ενσωματώνει επίσης μια ρητή ή (όπως στην προκειμένη περίπτωση) σιωπηρή απόφαση ως προς το κλιμάκιό του. Επομένως, στο Δικαστήριο εναπόκειται να διαπιστώσει, δεδομένου ότι πρόκειται για ζήτημα ερμηνείας του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, ότι υφίσταται απόφαση, περί μονιμοποιήσεως υπαλλήλου ως προς το βαθμό και το κλιμάκιο, δυνάμενη να προσβληθεί εντός τριών μηνών.

Αν, καθώς πιστεύω, αμφότερες οι ερμηνείες είναι δυνατές, τότε πρέπει να επιλεγεί η ερμηνεία η οποία παράγει δικαιότερα, γενικά, για τους υπαλλήλους αποτελέσματα, δεδομένου ότι, κατά τη γνώμη μου, δεν είναι δυνατό να υποστηριχτεί ότι οποιαδήποτε από τις δύο ερμηνείες δημιουργεί στη διοίκηση τέτοια προβλήματα ώστε να πρέπει, πάση θυσία, να αποφευχθεί.

Νομίζω ότι το ορθότερο και δικαιότερο αποτέλεσμα προκύπτει αν θεωρηθεί ότι η απόφαση περί μονιμοποιήσεως περιλαμβάνει και μια απόφαση ως προς το βαθμό ή το κλιμάκιο. Αυτός είναι χωρίς αμφιβολία ο λόγος για τον οποίο το Ελεγκτικό Συνέδριο ορθώς δεν υποστήριξε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ότι ο προσφεύγων ήταν εκπρόθεσμος. Κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας, ο υπάλληλος βρίσκεται σε επισφαλή θέση. Το αν θα συνεχίσει να εργάζεται εξαρτάται από μια ευνοϊκή έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας· είναι πιθανό ότι αποτρέπεται να αμφισβητήσει την κρίση περί της ικανότητάς του λόγω μιας απόλυτα φυσιολογικής ανησυχίας, καθόσον μια τέτοια ενέργεια θα μπορούσε να θίξει τη μονιμοποίησή του. Οπωσδήποτε, δεν είναι δυνατό να επικριθεί επειδή φοβάται ότι η κρίση ως προς την εκπλήρωση των καθηκόντων του, την απόδοσή του και τη συμπεριφορά του στην υπηρεσία μπορεί να επηρεαστεί δυσμενώς από την υποβολή ενστάσεως. Η πίεση επί του δόκιμου υπαλλήλου να μην « ταράξει τα νερά » υποβάλλοντας ένσταση είναι ιδιαίτερα έντονη στην περίπτωση ατόμου, όπως ο προσφεύγων στην υπό κρίση υπόθεση, η θέση του οποίου στην υπηρεσία υπήρξε πολύ ανασφαλής για μεγάλο χρονικό διάστημα και ο οποίος έχει οικογενειακές υποχρεώσεις. Νομίζω ότι θα υποδήλωνε έλλειψη ρεαλισμού το να μη ληφθεί υπόψη αυτό το στοιχείο. Θα αποτελούσε μεγάλο σφάλμα να αντιμετωπιστεί το ζήτημα με βάση το ότι είναι ανάξια η συμπεριφορά κάποιου, ο οποίος, μολονότι διαπιστώνει ή πιστεύει, κατά το διορισμό του ή κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας, ότι έπρεπε να καταταγεί σε ανώτερο βαθμό, περιμένει πρώτα να μονιμοποιηθεί και μετά ζητεί την αναθεώρηση της βαθμολογικής κατάταξης.

Δεν νομίζω ότι μια τέτοια αντιμετώπιση δημιουργεί κάποιο περισσότερο του δέοντος δύσκολο πρόβλημα στη διοίκηση. Ο κύριος στόχος των διατάξεων περί προθεσμιών είναι να εμποδίζεται η καθυστερημένη υποβολή ενστάσεων και η αμφισβήτηση πράξεων μετά την πάροδο μεγάλου χρονικού διαστήματος. Το να θεωρηθεί ότι η προθεσμία αρχίζει να τρέχει από το τέλος παρά από την αρχή της εξάμηνης ή εννεάμηνης περιόδου δοκιμασίας δεν νομίζω ότι έρχεται σε αντίθεση με τον παραπάνω στόχο. Ούτε αυτό σημαίνει ότι ο υπάλληλος μπορεί να « το έχει δίπορτο ». Αν προσβάλει ανεπιτυχώς την αρχική απόφαση, τότε δεν δικαιούται να προβάλει, κατά τη μονιμοποίησή του, την ίδια αμφισβήτηση ως προς το βαθμό και το κλιμάκιό του.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, και παρά το γράμμα των κειμένων, θεωρώ ότι η απόφαση περί μονιμοποιήσεως, η οποία περιλαμβάνει και απόφαση ως προς το βαθμό και το κλιμάκιο, μη προηγουμένως προσβληθείσα, είναι δυνατό να αποτελέσει αντικείμενο ενστάσεως εντός τριών μηνών από την έκδοση της περί μονιμοποιήσεως αποφάσεως. Σύμφωνα με την άποψη αυτή, η προσφυγή ασκήθηκε εμπρόθεσμα.

Ως προς την ουσία της προσφυγής, ο De Santis προβάλλει τρεις κυρίως λόγους. Όσον αφορά το βαθμό του, ισχυρίζεται ότι έπρεπε να είχε διοριστεί στο βαθμό Β2, ενόψει των προσόντων και της πείρας που είχε, όχι μόνο πριν αναλάβει υπηρεσία στις Κοινότητες, αλλά και κατά την περίοδο που εργάστηκε ως έκτακτος υπάλληλος. Το Ελεγκτικό Συνέδριο στηρίζεται, κατ' αρχάς, σε μια συλλογική του απόφαση που εφαρμόστηκε στην προκειμένη περίπτωση. Στην απόφαση αυτή της 3ης Δεκεμβρίου 1981, υπ' αριθ. 81-5, αναφέρεται ότι « επιβάλλεται να θεσπίζονται όμοια κριτήρια για την κατά-

ταξη των επιτυχόντων ενός διαγωνισμού » και ότι η αρχή που διέπει την πολιτική που ακολουθείται για τις κατατάξεις « είναι ότι η κατάταξη γίνεται στον εισαγωγικό βαθμό της σχετικής σταδιοδρομίας στις διάφορες κατηγορίες και υπηρεσίες με σκοπό, ειδικότερα, να εξασφαλίζονται στο Ελεγκτικό Συνέδριο οι υπηρεσίες νέων υπαλλήλων, η προώθηση των οποίων, από πλευράς σταδιοδρομίας, με το πέρασμα του χρόνου, θα είναι εξασφαλισμένη ». Εντούτοις, στην απόφαση αναφέρεται ότι « σε εξαιρετικές περιπτώσεις επιτρέπονται παρεκκλίσεις από την αρχή της κατατάξεως στον εισαγωγικό βαθμό της σχετικής σταδιοδρομίας, οπότε ο υποψήφιος μπορεί να διοριστεί στον ανώτερο βαθμό της σταδιοδρομίας του ».

Έτσι, με το άρθρο 1 ως γενικό κανόνα, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή « διορίζει τους επιτυχόντες ενός διαγωνισμού στον εισαγωγικό βαθμό της αρχικής σταδιοδρομίας που αντιστοιχεί στην κατηγορία τους ή στον κλάδο τους ». Τα άρθρα 2 και 3 επιτρέπουν παρεκκλίσεις από τον πιο πάνω κανόνα με βάση την πείρα. Στην προκειμένη περίπτωση, η σχετική εξαίρεση περιλαμβάνεται στο άρθρο 3, το οποίο αναφέρει ότι, όσον αφορά ορισμένους βαθμούς, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί, εφόσον υφίστανται συγκεκριμένες περίοδοι σχετικής πείρας « σε εξαιρετικές περιστάσεις, που δικαιολογούνται λόγω της θέσεως που πρόκειται να πληρωθεί, να προβαίνει σε διορισμό στον ανώτερο βαθμό της αρχικής και ενδιάμεσης σταδιοδρομίας ». Πάντως, « δεν μπορεί να γίνει διορισμός στους βαθμούς B2, C2 ή D2, δεδομένου ότι οι βαθμοί αυτοί προορίζονται για προαγωγές κατά την εξέλιξη της σταδιοδρομίας του υπαλλήλου ».

Είναι σαφές ότι, αν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή θεσπίσει εσωτερικούς κανόνες, πρέπει, κανονικά, να τους τηρεί, με εξαίρεση τη δυνατότητα που έχει να παρεκκλίνει από αυτούς, και ότι, αν υφίστανται περιστάσεις που δικαιολογούν τέτοια παρέκκλιση, οφείλει να την αιτιολογεί. Εντούτοις, το πρωταρχικό ερώτημα εξακολουθεί να είναι αν οι σχετικοί κανόνες θεσπίστηκαν ultra vires. Νομίζω ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δικαιούνταν να υιοθετήσει μια πολιτική σύμφωνα με την οποία ορισμένοι βαθμοί προορίζονται για την προαγωγή υπηρετούντων ήδη υπαλλήλων, για τους λόγους που αναφέρονται στην πιο πάνω απόφασή του. Νομίζω, όμως, ότι παρόμοια πολιτική πρέπει να παρέχει τη δυνατότητα ώστε, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, να μπορεί κάποιος να διοριστεί, παραδείγματος χάρη, στο βαθμό B2, σύμφωνα με τη διακριτική ευχέρεια που παρέχει το άρθρο 31, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Νομίζω ότι σκοπός της παραγράφου αυτής είναι να υπάρχει η δυνατότητα ώστε ορισμένοι υποψήφιοι να τυγχάνουν εξαιρετικής μεταχειρίσεως βάσει των ατομικών τους προσόντων, ενώ θα αποτελούσε υπερβολή « να θεωρηθεί ως απόλυτος ο κανόνας ότι ένας υποψήφιος δεν μπορεί ποτέ να διοριστεί σε συγκεκριμένο βαθμό ή βαθμούς ».

Εντούτοις, ο λόγος που επικαλείται το καθού για να δικαιολογήσει την άρνησή του να διορίσει τον De Santis στο βαθμό B2 είναι διαφορετικός. Υποστηρίζει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ήταν ελεύθερη να εκτιμήσει αν α) η πείρα και τα προσόντα του υποψηφίου και β) η φύση της θέσεως που επρόκειτο να πληρωθεί δικαιολογούσαν μια τέτοια, σε ανώτερο βαθμό, κατάταξη. Νομίζω ότι αυτό είναι αναμφισβήτητα ορθό. Κατόπιν το καθού υποστηρίζει ότι δικαιολογημένα είχε πειστεί ότι ούτε ο υποψήφιος ούτε η θέση του δικαιολογούσαν κατάταξη σε ανώτερο βαθμό.

Η εκτίμηση αυτή ανήκει κυρίως στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή και, δεδομένου ότι η απόφαση δεν πάσχει νομικό ή άλλης φύσεως ελάττωμα, δεν υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου. Στην προκειμένη περίπτωση, ο De Santis μπορεί να επικαλεστεί μακρές περιόδους εργασίας σε θέσεις, προφανώς, υπευθύνου (ειδικότερα στην εταιρία Avis Ltd, λεπτομέ-

ρειες για τις οποίες εκτίθενται στις προτάσεις μου στην υπόθεση 108/84, De Santis κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου στις οποίες και παραπέμπω), τις εκθέσεις κρίσεως που έχουν γίνει γι' αυτόν και το γεγονός ότι κατείχε για μακρά διαστήματα θέσεις της κατηγορίας Α. Εξάλλου, είναι βέβαιο ότι απέτυχε σε πολλούς διαγωνισμούς για προσλήψεις υπαλλήλων της κατηγορίας Α και ότι υποβιβάστηκε κατά το διάστημα που εργάστηκε ως έκτακτος υπάλληλος. Επιπλέον, η θέση στην οποία τελικά διορίστηκε δεν ήταν τέτοιας φύσεως ώστε να είναι δυνατό να υποστηριχτεί ότι είναι αναγκαίος ο διορισμός του στο βαθμό Β2. Νομίζω ότι δεν αποδείχτηκε ότι το καθού ενήργησε παράνομα αποφασίζοντας ότι ο De Santis έπρεπε να καταταγεί στο βαθμό Β3. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ενήργησε στο πλαίσιο της διακριτικής ευχέρειας που έχει και δεν δέχομαι τον υπαινιγμό που έγινε, ότι δηλαδή υπήρξε κάποιο είδος « συνωμοσίας » κατ' αυτού. Κατόπιν των ανωτέρω, δεν μπορώ να δεχτώ τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι η κατάταξή του στο βαθμό Β3 συνιστά παραβίαση των κανόνων της χρηστής διοικήσεως, της δέουσας φροντίδας για τους υπαλλήλους και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του.

Στη συνέχεια, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, μολονότι, σύμφωνα με το άρθρο 32, του αναγνωρίστηκε η αρχαιότητα στο βαθμό λόγω της καταρτίσεως και της ειδικής επαγγελματικής του πείρας, έπρεπε, επιπροσθέτως να του αναγνωριστεί επιπλέον αρχαιότητα λαμβάνοντας υπόψη το διάστημα των 54 μηνών που εργάστηκε στο Ελεγκτικό Συνέδριο, μεταξύ Ιουνίου 1978 και Ιανουαρίου 1983. Η άποψη αυτή στηρίζεται στο άρθρο 44 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, το οποίο ορίζει ότι υπάλληλος που έχει συμπληρώσει διετία σε κλιμάκιο του βαθμού του προάγεται αυτόματα στο επόμενο κλιμάκιο του βαθμού του. Κατά συνέπεια, θα έπρεπε να καταταγεί δύο κλιμάκια παραπάνω, με αρχαιότητα 6 μηνών στο ανώτερο κλιμάκιο.

Νομίζω ότι το άρθρο 44 δεν έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον ο De Santis διορίστηκε για πρώτη φορά ως μόνιμος υπάλληλος στο βαθμό Β3. Το άρθρο 44 μπορεί να το επικαλεστεί μόνο για το μέλλον και όχι για την προηγούμενη περίοδο που εργάστηκε στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Για τον καθορισμό του κλιμακίου του, το μόνο σχετικό άρθρο ήταν το άρθρο 32, το οποίο εφαρμόστηκε κατ' ευνοϊκό γι' αυτόν τρόπο. Δεν βλέπω με ποιο τρόπο είναι δυνατό να τον βοηθήσει η διάκριση που προσπαθεί να κάνει μεταξύ, αφενός, της καταρτίσεώς του και της εκτός Κοινότητος επαγγελματικής του πείρας και, αφετέρου, της υπηρεσίας του ως έκτακτου υπαλλήλου κατέχοντας άλλους βαθμούς. Τέλος, νομίζω ότι η προσφυγή του De Santis είναι αβάσιμη.

Το Ελεγκτικό Συνέδριο, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας, ζητεί να καταδικαστεί ο προσφεύγων στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το καθού. Ίσως πρέπει να τονίσω με τις προτάσεις μου, δεδομένου ότι είναι συνταγμένες στα αγγλικά, ότι υφίσταται μία διαφορά μεταξύ του αγγλικού και του γαλλικού κειμένου του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου. Σύμφωνα με το άρθρο 70, προκειμένου περί προσφυγών μόνιμων ή μη μόνιμων υπαλλήλων ενός Οργάνου κατά των Οργάνων τους, τα Όργανα φέρουν τα έξοδά τους, με την επιφύλαξη του δεύτερου εδαφίου της παραγράφου 3 του άρθρου 69 του κανονισμού διαδικασίας. Το αγγλικό κείμενο της παραγράφου 3 του άρθρου 69 ορίζει ότι « The Court may order even a successful party to pay costs which the Court considers that party to have unreasonably or vexatiously caused the opposite party to incur ». Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο ηττηθείς διάδικος, αυτά ρυθμίζονται από την παράγραφο 2 του άρθρου 69 κατά τρόπο ώστε, εκ πρώτης όψεως, φαίνεται ότι στο πλαίσιο προσφυγής υπαλλήλου, μόνο ο νικήσας διάδικος είναι δυνατό να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε, χωρίς εύλογη αιτία, ο αντίδικος. Είναι σαφώς παράλογο να μην μπορεί ο ηττηθείς διάδικος να καταδικαστεί στα δικα-

στικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο αντίδικος ενώ μπορεί να καταδικαστεί ο νικήσας. Το γαλλικό κείμενο είναι σαφέστερο: « La Cour peut condamner une partie, même gagnante » στην καταβολή προς τον αντίδικο των εξόδων στα οποία αναγκάστηκε να υποβληθεί, αν κρίνει ότι τα έξοδα αυτά προκλήθηκαν χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως. Επομένως, το Δικαστήριο είναι απολύτως αρμόδιο να καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα υπάλληλο, ο οποίος χωρίς εύλογη αιτία ανάγκασε ένα Όργανο να υποβληθεί σε δικαστικά έξοδα και του οποίου υπαλλήλου η προσφυγή δεν ευδοκίμησε.

Μολονότι ο De Santis ηττήθηκε, δεν νομίζω ότι πρέπει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 3, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Σύμφωνα με τα προηγούμενα, αν και η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί, νομίζω ότι οι διάδικοι πρέπει να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.